

Sygn. akt II AKz 424/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Wiesław Kosowski

Sędziowie: SA Gwidon Jaworski /spr./

SSO del. Grzegorz Wątroba

Protokolant: Magdalena Baryła

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. Pawła Zuberta

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **T. H.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 280§2 kk i art. 275 § 1kk w zw. z art. 11§2 kk

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

z dnia 3 czerwca 2014 roku, sygn. akt V K 61/14

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 3 czerwca 2014 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku utrzymał w mocy wobec oskarżonego T. H. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 20 marca 2014r. sygn. akt III Kp 111/14 i określił czas jego trwania **do dnia 10 września 2014r.**

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez obrońcę oskarżonego, który zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, a szczególności art. 249§1 kpk w zw.

z art. 257 § 1 kpk przez przyjęcie, że stosowanie środka w postaci tymczasowego aresztowania jest w sprawie konieczne, a zwłaszcza, że pozostałe przewidziane ustawą środki nie mają zastosowania.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zastosowanie wobec oskarżonego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy się zgodzić z Sądem Okręgowym, że zebrany dotychczas materiał dowodowy, przedstawiony również w skierowanym do Sądu Okręgowego akcie oskarżenia wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że T. H. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa. Choć przesłanka ta nie jest podważana przez skarżącego i można uznać ją za niekontrowersyjną to dla porządku wymaga podkreślenia, że na sprawstwo oskarżonego wskazują w szczególności zeznania przesłuchanych w sprawie świadków oraz wyjaśnienia samego oskarżonego oraz współoskarżonego w sprawie złożone w trakcie konfrontacji.

Sąd pierwszej instancji trafnie także wskazał w uzasadnieniu skarżonego postanowienia na aktualność określonej w przepisie art. 258 § 2 kpk szczególnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania, jaką stanowi grożąca oskarżonemu surowa kara. Obawa ta nie jest przy tym jedynie wynikiem zarzucenia oskarżonemu przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności od lat 3, a zatem spełniającą kryterium przewidziane w art. 258 § 2 kpk. Rzutujące na stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego sposób

i okoliczności jego popełnienia oraz fakt, że oskarżony był dotychczas karany sędownie, nadają temu zagrożeniu w pełni realny wymiar. Przewidywana możliwość wymierzenia surowej kary mogłaby z kolei stymulować przebywającego na wolności oskarżonego do podejmowania działań zmierzających do utrudniania postępowania. Omawiana przesłanka stanowi wystarczającą i samodzielną podstawę do stosowania tymczasowego aresztowania i z mocy prawa, wbrew stanowisku skarżącego, rodzi domniemanie, że oskarżony może podejmować działania zakłócające prawidłowy tok postępowania. Pogląd ten został wyrażony w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt I KZP 18/11,

w myśl którego podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k. - przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. - stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego.

W obliczu przedstawionych okoliczności na obecnym etapie postępowania jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy będzie w stanie skutecznie zabezpieczyć prawidłowy dalszy jego tok, tym bardziej, że akt oskarżenia w sprawie wpłynął do Sądu Okręgowego w dniu 27 maja 2014r. i nie otwarto jeszcze przewodu sądowego, co również chybionym czyni zarzut obrazy art. 257§1 kpk.

Nadto Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że przepis ten w ogóle nie może być podstawą zażalenia, jako że zawiera jedynie ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje zaś ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania w przedmiocie tymczasowego aresztowania doszło do naruszenia dyrektywy minimalizacji środków zapobiegawczych, wedle której tymczasowe aresztowanie stosowane powinno być jako ultima ratio, wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej dyrektywy (por. postanowienie SA w Katowicach z dnia 14 kwietnia 2010 roku, II AKz 236/10, KZS 2010/6/70).

Mając na uwadze naprowadzone okoliczności, nie dopatrując się jednocześnie występowania w sprawie ujemnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

Z.

o treści postanowienia poinformować

- oskarżonego z pouczeniem, że jest ono prawomocne;
- jego obrońcę,
- akta sprawy zwrócić SO w Katowicach

Katowice, dnia 9 lipca 2014 roku.